

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 479. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760178160.pdf> (tilgået 24. juni 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

☒ Hans Tanker paa Bentzen og Harriet Palm overskyggede ganske Anna Funch og Overgaard. De blev ligesom subalterne - de to sidste.....

☒ Tænk om Anna Funch og jeg var kommen til at tilhøre hinanden! Ja for det er dog en saa frygtelig Tilfældighed den, der bestemmer Menneskenes Forhold. Eller er der intet tilfældigt? Sæt jeg den Dag havde truffet Anna Funch hjemme - og ikke Annette....

480

☒ hvilke Skuffelser for os begge alligevel! værre maaske end for Annette og mig - hvor galt det saa blev!

☒ Nej, han *vilde* ikke tænke paa dette. Og saa var det dog, som om hver Sten, hver Flise - hver udspændt Markise, der kastede sin Skygge over disse glødende Fliser - hvert Gadehjørne - hvert Kræmmerskilt talte til ham i denne snevre By - talte ham mindende til.

☒ Hvor var nu det »friske, kommercielle Pust« igennem denne By? Den laa dér, bagt af Solen gennem hele sit næsten uddøde »Strøg«, sendende Røg og Stank imod ham fra hver i den bugtede Færdselsaare udmundende Gade og Gyde. Den halve By maatte man vandre igennem for at finde én arkitektonisk Façade - paa et Torv med svage Rester af et lokalt Folkeliv - og denne Façade laa ligeoverfor de gabende Ruiner af et Slot, som ingen syntes at have Hast med at genopbygge, som maaske *skulde* ligge hen i en symbolsk Ruin. Kun Hundene var der lidt Liv i endnu - sparsomt nok: - i Menneskene intet; Menneskene, som var begyndt at forfølge de Firbenede, der ikke turde være de gamle glade Hunde mere.

☒ Og paa engang syntes Gerhard, at han ikke gik i Hovedstaden men i den lille Købstad, som han nylig havde forladt.... og at det ikke var en solhed Augusteftermiddag, men at det var Nat, en lys Nat, hvor ingen Mennesker færdedes paa Gader og Torve - hvor alt Liv og Samkvem stod stille, medens alligevel Vogne kørte ham forbi - Vogne med Skygger af Mennesker, de afdøde gamle »glade« Københavnerne. Og disse Menneskeskygger var klædt i de foregaaende Generationers Dragter - saaledes som de passede for den lille snevre, gemytlige By bag dens Volde og Glacier - Herrerne i højkravede, langskødede Frakker, dinglende Signeter fra Vestelommen - Damerne i Kysehatte, korte Kjoleliv, højt opbundet Bryst.....

☒ Gerhard standsede; hans Hoved svimlede, hans Nakke smertede ham. Er det et Solstik? tænkte han. Begynder Nerverne nu for Alvor at nedlægge Arbejdet? Ja ja, jeg har budt dem meget i dette halve Aar - arbejdet som en Dampmaskine i denne Sommer - og tænkt endnu mere. Jeg maa have Fred, Hvile, Skygge omkring mig.... aa, jeg maa, jeg maa tale med et Menneske - 481 føle et sympathetisk Væsens Nærværelse - eller jeg bliver syg, sindssyg i dette mennesketomme Øde.....

☒ Et arrigt »Vaskov« skræmmede ham og bragte ham til Besindelse. Han sprang op paa den Omnibus, der nær havde kørt ham over, og rullede ad Frederiksberg til.